

A FORRÁSOK FELFAKASZTÁSA (ÉLETÜNK ÉLTETŐ FORRÁSAI)

A Biblia nagyon sokat beszél a vízről, a forrásról, a folyókról, mint az élet hordozóiról, hiszen Izrael földje nagyrészt száraz és sivatagos terület, az ott élők tehát nagyon jól tudták azt, mennyire létszükséglet a forrásvíz. És mert fizikailag az ember élete alapjaiban függ a víztől, ez a kép nagyon alkalmas Isten számára arra is, hogy a Vele való szellemi függőséget is kifejezze. Most át fogjuk tekinteni az egész Bibliát Mózes első könyvétől a Jelenésekig szépen sorban, hogy lássuk, Isten milyen igazságokat akar belénk plántálni a források felfakasztása által. Mindaz, ami most elhangzik, természetesen érvényes a személyes hívő életre, a gyülekezetre és a szolgálatokra egyaránt. Nagyon lényeges, hogy tudjátok azt, hogy Isten meg akarja nyitni az Ő forrásait az életünkben, ez az Ő kifejezett akarata, mert ha a források felfakadnak az életünkben, akkor lesznek erős gyökerek, akkor lesznek gyümölcsök, lesz növekedés, lesz gyógyulás, virágozni fognak a szolgálatok, a gyülekezet pedig napról napra növekedhet az üdvözülőkkel. Isten soha nem gyönyörködik a beszükülésben, a hervadásban és a kiszáradásban, ez soha nem az Ő munkája, hanem mindig a gonosz munkája, és a Sátán egyik legjobb taktikája éppen az, hogy betömködi a forrásainkat vagy elhitei velünk, hogy jó nekünk a vallásos víztározó is – de Isten most egy nagy megújulást akar véghez vinni az életünkben, és fel akarja fakasztani mindannyiunkban az Élet forrásait!

Az első történet a bibliai sorrend szerint a Hágár története. Két esetben találkozunk Hágár Isten angyalával, és érdekes módon mindkét esetben egy forrás mellett történik ez a találkozás. Az első az **1Mózes 16-ban** van leírva, amikor Hágár elmenekült Száraj elől, mert az féltékenységből nagyon rosszul bánt vele. Nézzük meg elsőként ezt a bibliai leírást:

1Mózes 16,3-14

Akkor Száraj, Abrám felesége, fogta szolgálóját, az egyiptomi Hágárt, és férjének, Abrámnak adta, hogy legyen az asszonya; tíz esztendővel azután, hogy Abrám megtelepedett Kánaán földjén. És ő bement Hágárhoz, az pedig teherbe esett. Amikor látta, hogy terhes, úrnőjének nem volt többé becsülete előtte. Ezért Száraj ezt mondta Abrámnak: Miattad ért engem sérelem! Magam adtam öledbe a szolgálómat, de látja, hogy teherbe esett, és nincs előtte becsületem. Ítéljen ügyünkben az ÚR! Abrám így felelt Szárajnak: Hiszen kezdedben van a szolgálód, csinálj vele, amit jónak látsz! Ettől fogva olyan rosszul bánt vele Száraj, hogy az elfutott tőle. Az ÚR angyala rátalált egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, amely a Súrba vezető út mentén van, és ezt mondta: Hágár, Száraj szolgálója! Honnan jössz, és hová mégy? Ő így felelt: Úrnőm elől, Száraj elől futok. Azt mondta neki az ÚR angyala: Térj vissza úrnődhez, és alázkodj meg előtte! Ezt is mondta neki az ÚR angyala: Nagyon megsokasítom a te utódaidat, annyira, hogy meg sem lehet őket számolni. Majd ezt mondta neki az ÚR angyala: Ím, teherbe estél, és fiút fogsz szülni. Nevezd Izmaelnek, mert hallott az ÚR nyomorúságodról. Szilaj ember lesz ez! Kezet emel mindenkire, de rá is mindenki, kárt tesz testvéreinek, ahol csak tanyázik. Azután így nevezte az URat, aki szólt hozzá: Te vagy a látás Istene. Mert ezt mondta: Én is láthattam itt, aki engem látott. Ezért nevezik azt a kutat Lahajrói-kútnak. Ott van most is Kádés és Bered között.

Isten angyala egy forrás mellett talált rá Hágárra. A források nagyszerű találkozóhelyek Istennel. Majd látni fogjuk, milyen forrásokról beszél a Biblia, az élet forrásától kezdve a szabadulás forrásán át egészen a kegyelem forrásáig minden forrásnál Istennel lehet találkozni. Ez egy nagyon fontos szempont. Minél több forrás fakad fel az életünkben, annál több találkozási pontunk lesz Istennel! Annál többször hallhatjuk meg a hangját, érthetjük meg az akarátát. Hágár nem a pusztában találkozik Istennel, hanem a forrásnál! És a forrásnál Isten küldötte megmondja neki, hogy a menekülés soha nem az Isten szerint való módszer a

problémák kezelésére, vissza kell menni, meg kell alázkodni, vállalni kell akár az igazságtalan megaláztatást is, mert Isten az, aki megáld és megsokasít – de csak akkor, ha neki engedelmessé válunk. És Hágár elnevezte ezt a forrást a „látás kútjának”. Jegyezzük meg, ahol felfakadnak Isten forrásai, ott látni fogjuk Istent és az ő munkáját az életünkben! Ott látások jelennek meg az életünkben. Mert tudjátok, lehet emberi erővel emberi célokat megvalósítani, és lehet Isten céljait megvalósítani – csak azokat látni kell. A látás lényege az, hogy Isten megmutatja az Ő céljait nekünk. Ahol a források felfakadnak, ott a látás is felfakad, és ha látás alapján munkálkodunk, akkor megtapasztaljuk azt is, hogy Isten együtt dolgozik velünk az Ő céljainak megvalósításában. Hihetetlenül fontos, hogy legyen látásunk. Sok hívő embert és gyülekezetet csak a megszokás, a tradíciók, az elvárások, az emberi szándékok és indulatok vezetnek, és csinálnak valamit, csak nem azt, amit Isten mutatna nekik, mert nincs látásuk, és nem látják azt, amit Isten lát. És ezért izzadságszagú minden munkájuk, nem jutnak egyről a kettőre, mert amit csinálnak, az emberi. Azonban ha a látás forrásából iszunk, ha kiássuk ezt a kútját és felfakasztjuk ezt a forrást az életünkben, akkor úgy tudunk majd dolgozni, hogy amit teszünk, az nem csupán emberi, hanem mennyei erőből fog épülni!

Hágár második találkozása Isten angyalával az **1Mózes 21:14-21-ban van leírva:**

Ábrahám fölkel reggel, fogott egy kenyeret meg egy tömlő vizet, és Hágárnak adta. Föltette azt az asszony vállára, és elküldte őt a gyermekkel együtt. Így ment el, és bolyongott Beérseba pusztájában. Amikor kifogyott a víz a tömlőből, odatette a gyermeket az egyik bokor alá, maga pedig elment, leült vele szemben egy nyíllövésnyi távolságban, és ezt mondta: Ne lássam, amikor meghal a gyermek. Ott ült vele szemben, és hangosan sírt. De Isten meghallotta a fiú hangját, Isten angyala pedig kiáltott a mennyből Hágárnak, és így szólt hozzá: Mi van veled, Hágár? Ne félj, mert meghallotta Isten a fiú hangját ott, ahol van. Kelj föl, vedd fel a fiút, és fogd kézen, mert nagy népet támasztok belőle. És megnyitotta Isten az asszony szemét, úgymint meglátott egy forrást. Odament, megtöltötte a tömlőt vízzel, és megitta a fiút. Isten pedig vele volt a fiúval, és az felnövekedett. A pusztában lakott, és íjász lett.

A találkozási hely megint egy forrás – csak ezt még Hágár nem látja. Annyira el van foglalva a saját bajával, hogy nem látja az orra előtt lévő forrást. És úgy olvassuk: „megnyitotta az asszony szemét” Isten angyala, hogy meglássa az életüket megmentő forrást.

Barátaim, soha nem az a baj, hogy Isten élő vizet adó forrásai el vannak rejtve előlünk – hanem hogy vakok vagyunk meglátni! Isten soha nem rejtőzik, és a forrásai is mindig nyíltak, hiszen Istenre a világosság jellemző. Az okkult források mindig titkos, rejtett források, mert azokra a sötétség jellemző. Isten forrásait azonban nem nehéz megtalálni! Lehet, hogy régen nehezebb volt, de ma már nem nehéz találni egy Bibliát, egy gyülekezetet, egy újonnan született hívő embert, mert Isten forrásai ma leggyakrabban ezeken a belépési pontokon fakadnak fel az életünkben. Csak mi vakok vagyunk, mint Hágár! Pedig ott a forrás az orrunk előtt! De mi semmi mást nem látunk, csak a problémáinkat, a hiányosságainkat, a bűnöket, főleg a másokét, és keseregünk, sírunk, nézzük, ahogy pusztul el a világ és várjuk, hogy mi vajon mikor következünk. De Isten angyalai eljönnek, hogy felnyissák a szemünket! Tulajdonképpen ez a mi küldetésünk, hiszen az angyal szó „küldöttet” jelent, és Jézus a keresztyénekre épp azt bízta legfontosabb tennivalójukként, hogy Isten forrásaira nyissák fel az emberek szemét! Hogy mutassák meg a világnak, a bűnbocsánat, a kegyelem, az áldások és az örök élet forrását Jézus Krisztusban! Mert Jézus Krisztus a források teljessége, és nekünk Őt kell bemutatnunk a saját vakságában éppen szomjan halni készülő világnak!

A következő történet Izsákról szól, és ennek a témának a központi üzenetét hordozza. Az **1Mózes 26:12-25-höz** lapozzunk:

Izsák ezután vetett azon a földön, és százszorosát aratta abban az esztendőben, úgy megáldotta őt az ÚR. Így gazdagodott ez az ember; folyton-folyvást gazdagodott, míg végül is dúsgazdaggá lett. Volt juhnyája, marhacsordája és nagy szolgálhada, s ezért féltékenyek lettek rá a filiszteusok. Mindazokat a kutakat, amelyeket apjának, Ábrahámnak az idejében apja szolgálói ástak, betömték a filiszteusok, és teleszórták földdel. Abimelek ekkor így szólt Izsákhhoz: Menj el tőlünk, mert sokkal hatalmasabb lettél, mint mi! El is ment onnan Izsák, és Gerár

völgyében ütött tábort, és ott lakott. Majd ismét kiásta Izsák azokat a kutakat, amelyeket apjának, Ábrahámnak az idejében ástak, de Ábrahám halála után a filiszteusok betömtek; és ugyanúgy nevezte el azokat, ahogyan apja nevezte őket. Egyszer Izsák szolgái a völgyben ástak, és ott olyan kutat találtak, amelyben forrásvíz volt. A gerári pásztorok azonban pörlekedtek Izsák pásztoraival, és ezt mondták: mienk a víz! Ezért nevezte el a kutat Észeknek, mert civakodtak vele. Azután más kutat ástak, de amiatt is pörlekedtek, ezért azt Szitnának nevezte el. Onnan is továbbvonult, és egy másik kutat ástott, amely miatt már nem pörlekedtek, ezért azt Rehóbótnak nevezte el, mert ezt mondta: Most már tágas helyet szerzett nekünk az ÚR, és szaporodhatunk ezen a földön. Onnan fölment Beérsebába. Azon az éjszakán megjelent neki az ÚR, és ezt mondta: Én vagyok atyádnak, Ábrahámnak Istene. Ne félj, mert én veled vagyok, megáldalak téged, megsokasítom utódaidat szolgálomért, Ábrahámért! Ezért oltárt épített ott, és segítségül hívta az ÚR nevét. Felvonta sátrát Izsák, szolgái meg kutat ástak ott.

Ez egy nagyon fontos történet, érdemes komolyan áttanulmányoznunk!

Van ennek a történetnek előzménye. Nem véletlenül kezdődik úgy, hogy „azután” vetett és aratott Izsák. Miután? Ha elolvassuk a közvetlenül ezt megelőző történéseket, akkor azt látjuk, hogy az „azután” Izsák bűnét és bűnrendezését jelenti. Izsák ugyanis letelepedett Gérárban, és mivel az ott élők elkezdtek a felesége körül somfordálni, Izsák megijedt, ráadásul még csak nem is Rebekát féltette, hanem a saját életét. A félelem aztán megszülte a következő bűnt, a hazugságot, és letagadta, hogy Rebeka a felesége, és ezzel majdnem bűnbe vitt másokat is. Döbbenetes, hogy az atyák vétkei hogyan hatnak a fiakra, hiszen Ábrahám is pontosan ugyanilyen bukáson ment keresztül Egyiptomban. Abimelek, a filiszteusok királya azonban időben leleplezte a hazugságot, és bár nagyon tömören, de Izsák megvallotta előtte a félelmét és a hazugságát is. A bűn elrendeződött, és „ezután” kezdődik ez a forrásokról szóló történet.

Nagyon lényeges az, amit itt megtudunk Izsákról. Mégpedig azt, hogy ez az ember vetett és a százasorsát aratta, és folyamatosan csak gazdagodott és növekedett. Isten választotta volt, és Isten embereire mindig az jellemző, hogy ha nem élnek bűnben, akkor áldások között élnek, növekednek, szaporodnak és gazdagodnak! Isten embereire mindig a tágas tér, a prosperálás és az előrejutás jellemző. Ha nem, akkor az mindig valamilyen bűnnek a következménye! (Erről lesz szó később részletesen az átok-áldásról szóló tanításokban.)

Barátaim! Soha nem fogadjátok el természetesnek azt, ha hiányzik az életetekből a növekedés! Ha nem szaporodik a gyülekezet, ha csak kudarcok vannak, leépülések, fogyások, beszűkülések! Ez soha nem lehet természetes Isten népe között! A Sátán nagyon szeretné, ha mi ezt természetesnek tartanánk, ha százévente előforduló csodaként tartanánk számon azt, ha a gyülekezetünkben megtér valaki vagy egy komolyabb ébredés történik. Jegyezzétek meg: a Sátán mindig a beszűkülést munkálja, Isten azonban mindig a kitágulást munkálja! És a vetés-aratás törvénye egy nagyon fontos bibliai törvény, még Jézus is tanít arról, hogy ha elvetjük a jó magot, akkor az a természetes, ha harminc-, hatvan- vagy százasorsát aratjuk. És egyáltalán nem természetes, ha elmarad az aratás, vagy ha csak éppen annyi megmarad, amennyit beletettünk. Jegyezzétek meg, hogy annak a szolgának, aki Jézus példázatában elásta a táalentumát, nem vesztette vagy herdálta el, csak épp nem sokszorozta meg, annak a szolgának azt mondja az Atya, hogy „gonosz és hitvány szolga vagy, távozz tőlem!” Ez nem szimpátia kérdése, hanem bűn kérdése! Ugyanis a növekedés természetes dolog, és kizárólag a bűn jelenléte és megtűrése akadályozhatja. Ha nincs bűn, akkor viszont növekedni kell, akkor a növekedés a természetes!

Izsák tehát egyre csak gyarapodott. A gyarapodás, a növekedés pedig mindig azzal jár együtt, hogy újabb és újabb források fakadnak fel az életünkben! Ha meghódítjuk a forrásokat, növekedünk, és ha növekedünk, újabb és újabb források fakadnak fel az életünkben. Ez egy körkörös folyamat, de egy isteni, egy nagyon áldott és erőteljes folyamat a hívő ember életében. És ez van Isten dicsőségére, nem az egyhelyben toporgás vagy a palackozott forrásvíz, amit talán évekkal ezelőtt spájzoltunk el az utolsó élő forrásnál.

Izsák már nem fér el azon a földön, ahol addig élt, és újabb területeket kell meghódítania. Ez a győztes egyház képe. Tágul a tér, de a táguláshoz újabb forrásokra van szükség. És Izsák elkezd kiásni az apja idejében működő forrásokat.

Most szeretnék egy nagyon fontos dolgot elmondani: nem nekünk kell a spanyolviaszt feltalálnunk! A források már régen a rendelkezésünkre állnak, kétezer éve minden számunkra szükséges forrás a rendelkezésünkre áll Jézus Krisztusban. Ahogyan Izsáknak „csak” az volt a feladata, hogy az Ábrahám idejében kiásott forrásokat megtisztítsa, nekünk is „csak” ennyit kell tennünk. A reformáció egyik szlogenje volt az „ad fontes – vissza a forráshoz”! Jézus Krisztusban minden forrás a rendelkezésünkre áll – csak ki kell lapátolnunk a kutakból a homokot. Mert jegyezzük meg, a források körül valaki mindig lapátol! Vagy a sátáni seregek lapátolnak, és temetik be a forrásokat, vagy az Isten népe lapátol, és ássa ki a forrásokat!

A Sátán mindig be akarja temetni az Isten forrásait az életünkben. Nekünk küzdenünk kell a forrásokért! Naponta kell kilapátolni belőlük mindazt a homokot, amit a sátáni erők beleszórnak, hogy eltömítsék az életünkben az ige forrását, a Szentlélek forrását, a bűnbánat és bűnbocsánat forrását, az áldások forrását. Izsák azonban kiásta ezeket a forrásokat, mert a növekedni akart még tovább, birtokba kellett vennie az előtte álló földeket, és ezekhez neki szüksége volt ezekre a forrásokra. A kútásás mindig munkát, mindig energiát, befektetést, küzdelmet jelent, de enélkül soha nincs növekedés!

Ahogy olvassuk a történetet, azt látjuk, hogy Izsák kiásta az első forrást, de megjelentek a gérári pásztorok, és lehetetlenné tették a forrás működését. Ezért ezt az első forrást Izsák elnevezte Észeknek. „Észek” azt jelenti a héberben: „civakodás, viszálykodás, emberi konfliktusok”. Ezek azok a dolgok, amelyek lehetetlenné teszik azt, hogy a forrás mellett bőségben és növekedésben éljünk. Nézzétek meg, hány gyülekezet szenved attól, hogy jó a tanítás, van ige, van még Szentlélek is, de a gyülekezet tagjai viszálykodnak, pártoskodnak, és az egész gyülekezet tele van kapcsolati problémákkal és nem rendezett emberi konfliktusokkal. Az ilyen gyülekezetekbe jöhetne prédikálni Billy Graham, Bonnke vagy akár Pál apostol is, nem lenne növekedés, mert a jó forrást megmérgezik az emberi konfliktusok. Az ilyen forrásnál nem lesz élet, innen tovább kell lépni.

Izsák megint kiás egy forrást, de ott is megjelenik az ellenség. Ha találunk egy forrást, az ellenség mindig megjelenik. És a második forrást Izsák „Szitnának” nevezte el, ami azt jelenti: „hitvita, elvi, teológiai konfliktusok”. Ha nem emberi konfliktusok vannak, akkor elvi meg nem értékek, vitatkozások, teológiai harcok vannak. Ez az előzőnek bizonyos szempontból az ellentéte. Az ilyen gyülekezetben lehet, hogy alapvetően jól megvannak a testvérek egymással, csak sose értenek egyet. Nincs közös cél, közös hitvallás, közös bibliai látás, hanem vannak a viták. De az ilyen forrás mellett sem lesz soha növekedés és élet! Izsák innen is továbbáll. És jegyezzétek meg, hogy nem csak Izsák, de a Szentlélek is továbbáll onnan, ahol a forrásvizet megmérgezik az emberi vagy teológiai konfliktusok és harcok. Addig, amíg nincs egység, akár emberi, akár elvi szinten, addig a forrást hatástalanná tesszük a magunk számára és a nyájaink, a ránk bízottak számára is, addig csak beszűkülés, veszteségek és kudarcok lesznek az életünkben és a szolgálatunkban.

Izsák felszedelődik, és megy tovább, míg el nem ér addig a forrásig, ahol már sem emberi, sem teológiai konfliktusok és harcok nincsenek, és ezt a forrást elnevezi „Rehobótnak”, ami azt jelenti: „tágas tér”. Tágas térre csak az ilyen forrásoknál jut az ember és a gyülekezet! És a tágas téren lehet növekedni és szaporodni, ott lehet áldásokat örökölni és győztes harcokat megharcolni. (A tágas térről is lesz egy külön tanítás, ezért most ezzel többet nem is foglalkozunk.)

Mit csinál Izsák a tágas téren? Ott telepszik le? NEM! Ott csak megerősödik, csak kipiheni magát, és tovább indul, és addig meg sem áll, míg el nem jut Beérsebába. Tudjátok mit jelent a „Beérseba” szó a héberben? „Hét forrás”. Izsáknak nem elég egy forrás, neki az összes kell! A hét a Bibliában a teljesség száma, Beérseba tehát azt jelenti: „a források teljessége, a források összessége”! Csak itt érdemes letelepedni! És figyeljétek: nem Észeknél, nem Szitnánál, még csak nem is Rehobótnál jelenik meg Isten Izsák előtt, hanem Beérsebában, a források teljességénél! És ott fog neki ígéreteket adni, ott mondja el, hogy „veled leszek és megáldalak”. És csak a források teljességénél kezd el Izsák oltárt építeni, és csak a források teljességénél kezdi el „segítségül hívni az Úr nevét”, ami azt jelenti, hogy elkezdi a rendszeres istentiszteletet bemutatni és kezdi imádni és dicsőíteni Istent! Nekünk nem elég a fertőzött forrás, az emberi konfliktusokkal vagy a teológiai villongásokkal mérgezett forrás, de nem elég egy-egy jó forrás sem, csak a források teljessége elég! Nekünk ide kell eljutnunk, a források teljességéig. És hol található meg számunkra a források

teljessége? A feltámadott Jézus Krisztusban! Benne áll rendelkezésünkre minden olyan forrás, ami a növekedéshez, az áldásokhoz, a bővülködéshez szükséges! És a források teljességénél, Jézus Krisztusban lesz kijelentés, lesz oltárépítés, onnantól kezdve lesz isteni jelenlét és lesz igaz istentisztelet és lesz imádat és dicsőítés! Ámen? És még egy dolog Beérsebával kapcsolatban. Azon túl, hogy azt jelenti „hét forrás”, jelenti még azt is, hogy „a szövetség forrása”. Isten forrásai csak a Vele kötött szövetségben fakadnak fel. Szövetségekötés nélkül soha nem vehetők igénybe Isten forrásai.

A következő igeszakasz az **5Mózes 8,6-11**:

Tartsd meg tehát Istenednek, az ÚRnak a parancsolatait, az ő útjain járj, és őt féljed! Mert jó földre visz be most téged Istened, az ÚR, folyóvizeknek és mélyből fakadó forrásoknak a földjére, amelyek a völgyben és a hegyen erednek; búzát és árpát, szőlőt, fügét és gránátalmát termő földre, olajfáknak és méznek a földjére. Olyan földre, ahol nem kell szűkösen enned a kenyeret, és nem szűkölködni semmiben sem; olyan földre, amelynek a köveiben vas van, a hegyeiből pedig rezet bányászatsz. Ehetsz jóllakásig, és áldani fogod Istenedet, az URat azért a jó földért, amelyet neked adott. De vigyázz, ne feledkezzél el Istenedről, az ÚRról oly módon, hogy nem tartod meg parancsolatait, döntéseit és rendelkezéseit, amelyeket én ma parancsolok neked!

Isten az Ábrahámnak adott két ígéretet, a megszámlálhatatlan utódot és az Ígéret földjét Jézus Krisztusban nekünk adta, ahogyan erről Pál apostol beszél a **Galata 3:13-14-ben** beszél:

Krisztus megváltott minket... azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a pogányoké legyen, és hogy a Lélek ígéretét hit által megkapjuk.

Tehát előttünk az Ígéret Földje, ami az újszövetségben azt jelenti, hogy Isten minden ígérete beteljesülésre vár az életünkben, és vár ránk a megszámlálhatatlan sokaság, akiknek Isten általunk kínálja az üdvösséget – de ehhez elengedhetetlenül szükséges a mély és bővizű források felfakasztása az életünkben. Mert különben mi magunk is csak szomjazni és szűkölködni fogunk az Ígéret Földjén. Láthatjuk a Bibliában, hogy bár Isten népe bement Kánaánba, nem mindig élt ott jól. Amikor engedelmisségben jártak és Isten forrásaiból táplálkoztak, akkor győztesek voltak, de amikor letértek Isten útjairól, és elhagyták az élő forrásokat a repedezett falú víztározókért, akkor az Ígéret Földjén is csak a veszteségek, a vereségek és a fogságok jöttek.

Isten azt mondja, hogy amíg Őt féljük, azaz nem mindenféle hamis és torz ördögi félelem hatja át az életünket, hanem az egyetlen legális félelem, az istenfélelem, és amíg engedelmisségben élünk, addig a mélyből fakadó és bővizű források földjén élhetünk, ahol bővülködésben, áldásokban, nagy aratásokban, győzelmekben lesz részünk. És ahol mélyről fakadó és bő források vannak, ott nem lesz szűkölködés és nem lesznek kudarcok és vereségek sem. Elhiszitek? Isten ígéretei ezek! De a mélyről jövő bővizű források eléréséhez és megtartásához elengedhetetlenül szükséges az istenfélelem és az abból fakadó radikális engedelmisség.

De mi van akkor, ha elfáradunk, elesünk vagy elbukunk? Lapozzunk Sámson történetéhez, a **Bírák 15:18-19-hez**:

De nagyon megszomjazott, és így kiáltott az ÚRhoz: Te ilyen nagy szabadítást vittél végbe szolgálád által, mégis most szomjan kell meghalnom, vagy a körülmetéletlenek kezébe kell esnem! Akkor Isten kettéhasította azt a mélyedést, amely Lehiben van, és víz fakadt belőle. Ő pedig ivott, életereje visszatért, és feléledt. Ezért nevezik azt Kiáltó-forrásnak. Ott van Lehiben még ma is.

Sámson egy hatalmas erőpróba után van, most verte meg az ezer filiszteust a számárállkapocccsal, és teljesen kimerült a harcban. Van ilyen, hogy dolgozunk, harcolunk, győzünk, és közben a kimerülés, sőt akár a kiegész szélére is kerülünk. Aki nem dolgozik, az sose kerül ilyen helyzetbe, de soha nem is lesz belőle hős

az Isten kezében, soha nem lesz része olyan győzelemben, amiben Sámsonnak része volt. És nézzétek meg, mit csinál Sámson, amikor kimerül és elfogy minden tartaléka? Amikor úgy érzi, hogy nem bírja tovább? Istenhez kiált! És Isten meghallgatja ezt a kiáltást, és kettéhasítja a földet, hogy egy új forrást nyisson Sámsonnak, amiből visszanyerheti az életerejét. Barátaim, ha kiáltunk Istenhez, akkor Ő forrásokat nyit! Ha megtanulunk kiáltani, imádkozni kitartóan, böjtölni, virrasztani, akkor megnyitja a forrásokat Isten, először mindig a személyes életünkben, aztán a gyülekezetben, aztán a szolgálatokban és a misszióban! Csak kiáltunk!

Nagyon sok gyülekezet harcol keményen, mint Sámson, de nem fakad fel forrás az életében, és elfogy az ereje, kimegy belőle az élet, mert nem kiált! Mert nagyon sok gyülekezet nem ismeri még az imaéjszakákat, a böjtöléseket, a közbenjáró szolgálatot, az imádatot, a szellemi harcot. Csak dolgoznak a fizikai szinten, de elmarad az Istennel való mély közösség, elmarad a kiáltás. És nem fakadnak fel a források sem.

Tanuljuk meg, hogy ha kiáltunk, akkor a föld is kettéhasad, hogy Isten forrásai elérhetővé váljanak a számunkra! És akkor mindig lesz erő, mindig lesz továbblépés, lesz élet és lesz győzelem!

Az **Ézsaiás 41:17-18** is ugyanerről az ígéretről és alapelvről szól:

A nyomorultak és a szegények vizet keresnek, de nincs, nyelvük kiszárad a szomjúságtól. De én, az ÚR, meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket. A kopár hegyeken folyókat fakasztok, a völgyek mélyén forrásokat, a pusztát bővizű tóvá változtatom és a szomjú földet vizek forrásává.

Ha tehát szomjazol, mert szegény és nyomorult vagy Isten nélkül, és kiáltasz, Isten azt ígéri: „*meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket. A kopár hegyeken folyókat fakasztok, a völgyek mélyén forrásokat, a pusztát bővizű tóvá változtatom és a szomjú földet vizek forrásává*” A szomjúság, a keresés és a kiáltás mindig elhozza a források felfakasztását. De ehhez igazán szomjasnak kell lenni! A források felfakasztása soha nem olyan, mint amikor fél liter kóla után kérünk még egy pohárral, hogy legyen mit elszopogatni a nyári hűsülés közben. Ahhoz szomjúság kell, mélyről jövő és mással pótolhatatlan szükség Istenre, amikor úgy érzed, hogy lehet bármi, képes lehetsz bármire, de ha Isten nincs veled, ha Ő nem elégít meg, ha Ő nem fakasztja fel az Élet forrásait benned, akkor csak szegény és nyomorult vagy.

Sokszor tapasztalom, hogy a keresztények többsége sosem érezte magát igazán még szegénynek és nyomorultnak. Sosem jutott el oda, ahová Mózes, amikor azt mondta, hogy „ha nem jön velünk a te orcád, azaz a jelenléted, akkor mi sem megyünk sehová! – A legtöbb gyülekezet megy anélkül is. Megy a természetfeletti források nélkül is, Isten jelenléte nélkül is. Ja, hogy nincsenek természetfeletti áldások, nincsen növekedés, bővülködés, ahhoz meg már úgyis hozzászoktunk... Isten a szomjazókat megajándékozza mélyről jövő bő forrásokkal, akik kiáltanak, kitartóan kérik, akik készek ázni, küzdeni a kutakért, mert ezek nélkül a források nélkül szegények és nyomorultak! A **Jakab 4:2-3-ban** olvassuk:

Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek...

Sokan nem keresik, és nem kérik ezeket a forrásokat, mert úgy gondolják, hogy elég nekik az, ami a kulacsukban van. És nem kiáltanak, nem imádkoznak, nem böjtölnek. Nem harcolnak, legfeljebb egymással. Jegyezd meg: amíg nem szárad ki a nyelved a szomjúságtól, amíg nem leszel igazán szomjas, és nem tanulod meg kérni és helyesen kérni, addig Isten nem fakasztja fel a forrásokat az életedben! De addig nem is jutsz ki a szegénységből és a nyomorúságból. De ha kiáltasz, Isten a földet is kettéhasítja, hogy felfakadjanak a források!

Most végignézzük, hogy milyen forrásokról beszél a Biblia, amelyeket Isten minden hívő ember életében és minden gyülekezetben fel akar fakasztani. Tíz ilyen forrásról szeretnék beszélni, de még előtte el kell mondanom, hogy nekünk minden forrásunk Istenben, egészen pontosan az Istennel való valóságos, személyes és intenzív életközösségben van. A **Zsoltárok 87:7** mondja:

Minden forrásom belőled fakad!

A Jeremiás 17:17 pedig hozzáteszi:

URam, te vagy Izráel reménysége, megszegyenülnek mind, akik elhagynak téged. A tőled elpártolók nevét a porba írják, mert elhagyták az URat, a folyóvíz forrását

Isten minden éltető víz forrása. Az Újszövetségben ez a forrás a Krisztusban való újonnan születéskor a Szentlélek által fakad fel bennünk. A **János 7:37-39** nagyon fontos ige ebben a témában, maga Jézus mondja itt:

Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” Ezt pedig a Szentlélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni.

Mindazok a források, amelyekről most szó lesz, a Szentlélek által fakadnak fel a mi életünkben is. Ha végigolvassuk az Apostolok Cselekedeteit, feltűnő, milyen sokszor említi a Biblia azt, hogy akiket Isten használt, azok megteltek és teljesek voltak Szentlélekkel. Volt az életünkben egy olyan forrás, amely betöltötte először a saját életüket, aztán pedig túlcsoordult rajtuk és kiáradt a környezetükre is. Isten ezt a forrást akarja a mi életünkben is felfakasztani. Pál apostol az Efézusi levélben egyenesen parancsolja, hogy „teljete meg Szentlélekkel”, mert Isten forrásai a Szentlélek által fognak áradni bennünk és általunk.

Most nézzük meg, milyen források felfakadásáról beszél a Biblia, ahogy említettem tíz ilyen forrást fogunk röviden áttekinteni.

1. Az örök élet forrása - János 4,14

Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.

Az örök élet, vagyis az üdvösség forrása Jézus Krisztusban fakad fel bennünk. Csak benne van üdvösség – az üdvösség pedig jelenti a bűnös állapotból való megmenekülést, az adósságaink és átkaink eltörlését, a szabadulást és a gyógyulást együtt. Az a gyülekezet, amelyik az örök élet forrását fel akarja fakasztani a közösségében és a szolgálatában mindig abból ismerhető fel, hogy Krisztus-központú. Az életének és az üzenetének a középpontjában a feltámadott Jézus Krisztus áll, az evangélium hirdetése és a szükségek betöltése áll. Szeretném, ha tudatosulna: ez a legnagyobb és legfontosabb forrás, amire ebben a világban szükség van, és amit kizárólag az egyház által tud Isten felfakasztani! Nekünk Jézus Krisztust kell továbbadnunk, mert egyedül benne van örök élet!

2. Az élet és az áldások forrása – Zsoltárok 36:9-10

Dúslakodnak házad bőségében, örömet árasztasz rájuk, mint patakot. Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.

Ez az áldások forrása, amely három dolgot mindig magában foglal: a bőséget, az örömet és a világosságot. Ahol felfakadnak Isten forrásai, ott mindig megjelenik a bővülködés. Ez nem biztos, hogy forintmilliókban kifejezhető gazdagságot jelent, hanem azt, hogy mindig több áll a rendelkezésünkre, mint amennyire szükségünk van, és éppen ezért mindig tudunk másoknak is adni és tudunk mások felé szolgálni. A bővülködés az az állapot, amikor kiáradnak a környezetünkben mindazok a javak, amik előzőleg bennünket is betöltöttek és megaláztak.

Ezen kívül megjelenik az öröm, az a belülről fakadó és nem a körülményektől függő öröm, amely meg is látszik rajtunk! Mert olyan öröm nincsen, aminek semmi nyoma nincs az arcunkon, a beszédünkben vagy a viselkedésünkben. A Szentlélek forrásából kiáradó öröm mindig látszik, és mindig ragályos, átterjed másokra is, és reménységet, optimizmust és derűt hordoz.

A harmadik pedig a világosság, amely utat mutat és eligazít a hétköznapiakban is.

3. Az igazság forrása – Példabeszédek 13:14

A bölcs tanítás az élet forrása a halál csapdáinak kikerülésére.

A bölcs tanításnak két összetevője van. Az egyik Isten kijelentése, az ige, a másik pedig Isten ígét megelevenítő munkája a Szentlélek által. Tehát a bölcs tanítás a Szentlélek által megelevenített ige, amit a Biblia rhémának nevez. Ez egy olyan forrás, amelyből minden nap nagyokat kell innunk! Ha ez a forrás elapad, vagy ha betemeti az ellenség, mert mindig ezt a forrást fogja először betemetni, akkor az életünk pusztaságba és sivárságba jut, és megjelenik a beszűkülés és megjelennek az átkok! Ha viszont az igazság forrása bőven árad az életünkben, akkor Isten ígérete szerint az ördög minden csapdáját ki tudjuk kerülni és minden veszedelemből és harcból győztesen tudunk kijönni.

Ez a forrás az, ami talán a legegységesebb, mégis a legkevésbé működő. Sajnos az az igazság, hogy általános jellemző a magyar eklézsiában, hogy a legtöbb hívő embernek a legnagyobb problémája a naponkénti csendességének megtartása! Amíg ebből a gyermekbetegségből nem jövünk ki, amíg nem lesz minden nap Szentlélek által megelevenített igei üzenetünk, addig nem fogunk növekedni! Az igazság forrását az elsők között kell visszafoglalni az ellenségtől és kiátni a homokból, ha élni akarunk! Ez pedig azt jelenti, hogy életünk minden területét, a személyes kegyességünktől elkezdve a gyülekezeti struktúráinkig mindent a Biblia szerint újra kell értékelnünk és újra kell építenünk. Amíg ezt nem tesszük meg, marad a szárazság és a szomjúság!

4. Az istenfélelem forrása – Példabeszédek 14:27

Az Úrnak félelme az élet forrása a halál csapdáinak kikerülésére.

Az istenfélelem a másik olyan forrás, amely a halál csapdáinak a kikerülésére szolgál.

Az istenfélelem az egyetlen legális félelem a hívő ember életében. (Erről is fogunk később részletesen tanulni.) Ez természetesen nem azt jelenti, hogy Istentől félünk, hanem hogy Őt féljük, azaz tiszteljük. Ebből a tiszteletből fakad az engedelmesség, amely felnyitja az áldások és a biztonság forrását az életünkben.

Azért nagyon fontos ez az istenfélelem, mert a Sátán telerakja az életünket illegális félelmekkel. Márpedig a félelem is egy hit, amely manifesztálja a hitének a tárgyát, és a félelmeinken keresztül a sátáni erők ki tudnak fosztani bennünket, el tudják lopni az erőnket, az áldásainkat, és be tudják szűkíteni az életünket. Minden ördögi félelem csapda. De ha felfakad az istenfélelem forrása az életünkben, akkor a halál minden csapdáját képesek leszünk kikerülni! „Az Úrnak félelme az élet forrása a halál csapdáinak kikerülésére.”

5. Az erő forrása – Zsoltárok 84:7-8

Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon.

Ahol felfakadnak az isteni források, ott mindig megújul Isten népének az ereje is.

Sokszor fog el minket az erőtlenség. Főképpen akkor, amikor jönnek a rossz körülmények, amikor a Siralom Völgyébe jutunk. Csak hogy a hívő ember életét soha nem a körülmények határozzák meg, hanem mindig a hívő ember határozza meg Isten kijelentése és a hite által a körülményeit! És Isten fel tud fakasztani olyan forrásokat hit által az életünkben, amelyek megváltoztatják még a körülményeinket is!

Megmutatom a legjobb bibliai példát erre - a **Máté 8:23-26**-hoz lapozzunk:

Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai. És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt. Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették, és ezt mondták: „Uram, ments meg minket, elveszünk!” De ő így szólt hozzájuk: „Mit féltek, ti kicsinyhitűek?” Majd felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és nagy csend lett.

Mi történik itt? Jézus a tanítványokkal hajóba száll, de lecsap a hajóra a vihar. Jönnek a hullámok, jön a Siralom Völgye, jönnek a félelmetes és leküzdhetetlennek látszó külső körülmények, és a tanítványok megijednek. És mit csinálnak? A lehető legjobb dolgot csinálják: felébresztik Jézust! Figyelj: ha jönnek a félelmetes külső körülmények, akkor fel kell fakasztani azt az egyetlen hatalomforrást, amely változtatni tud még a tenger viharán is: fel kell ébreszteni a szívünkben, a hitünkben, az életünkben Jézust! Mert mindig Ő az erő forrása! És ha felébreszted Jézust, ha felfakasztod az erő forrását hit által, akkor megújulsz, elmúlik a félelem és megváltoznak a körülmények is.

6. A templom forrása – Ezékiel 47:1-2

Ez a halálból való feltámadás, a gyógyulás, a gyümölcsstermés és a megsokasodás forrása

Azután visszavitt engem a templom bejáratához. Ott víz fakadt a templom küszöbe alól kelet felől, mert a templom keletre néz. A víz a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább. Azután kivitt engem az északi kapun át, és körülvitt kívül a keletre néző külső kapuhoz. A víz ott folydogált a kapu déli oldalánál. Azután ő kelet felé ment mérőzsinórral a kezében, lemért ezer könyököt, és átvezetett a vízen: a víz bokáig ért. Ismét lemért ezret, és átvezetett a vízen: a víz térdig ért. Újra lemért ezret, és átvezetett: a víz derékig ért. Amikor újabb ezret mért, már nem tudtam átkelni a patakon, mert annyira megnőtt a víz, hogy úszni kellett volna benne: a patakon nem lehetett átgázolni. Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e emberfia? Majd visszavezetett engem a patak partján. Visszafelé menve láttam, hogy a patak partján innen is, túl is igen sok fa van. Ezt mondta nekem: Ez a víz a keleti vidék felé tart, a pusztán folyik keresztül, és a tengerbe ömlik, a sóssá vált tengerbe, és meggyógyul tőle a víz. Élni fog benne mindenféle élőlény, ami csak nyüzsög; és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak. Halászok állnak majd ott és Éngeditől Én-Eglaimig hálók szárítóhelye lesz. Olyan sok hal lesz benne és annyiféle, mint a Nagy-tengerben. De a tócsák és pocsoltyák nem gyógyulnak meg: sósak maradnak. A patak partján innen is, túl is mindenféle gyümölcsfa nő majd. Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el: havonként új terem, mert a szentélyből folyik oda a víz. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz.

Ez egy nagyon fontos igeszakasz! Megmutatja, hogy a forrás mindig a templomból fakad! Ez először is azt jelenti, hogy minden forrás Isten jelenlétéből fakad. De azt is jelenti, hogy a források a gyülekezetben fakadnak fel, mert a gyülekezet Jézus Krisztus fizikai teste és jelenléte ma a világban. Sőt azt is jelenti, hogy a gyógyító és gyümölcsöző források minden egyes hívő emberben is felfakadnak, hiszen a mi testünk, a mi életünk is templom, méghozzá a Szentlélek Temploma! Tehát a források Isten jelenlétéhez, a gyülekezethez és az újonnan született élethez kapcsolódnak!

Mi derül ki még ebből a prófétai képből?

Hogy Isten kegyelmének a forrása egy kiteljesedő forrás! Minél messzebbre megyünk, annál bővebben árad. Jegyezzétek meg, Isten forrása a templomban fakad, de a felfakadt víz sosem marad a templomban! Mi lenne, ha ott maradna? A templomból fürdőkád vagy medence lenne, amibe előbb-utóbb belefűlladna mindenki! Ez a forrásvíz kijön a templomból és meghódítja az egész földet. Terjed és árad! Mert az Isten jelenlétében felfakadó források soha nem öncélúak, hanem mindig arra valók, hogy az egész világot elárasszák!

Hogyan működik ez? Nagyon egyszerűen. Te megtértél. Hitre vezetsz két embert. Ők is hitre vezetnek két-két embert. Azok is hitre vezetnek két-két embert. És az a forrás, amely benned felfakadt, a tizedik lépcsőnél már 1024 embert jelent. Ha ezt évente mindenki megcsinálná, tíz év alatt minden hívő ember több mint ezer hívő embert gyümölcsözne! Kínában, Indiában, Koreában, Afrikában vagy Argentínában így működött a források felfakadása! De Isten velünk is ugyanígy akar dolgozni, csak fakasszuk fel végre ezeket a forrásokat az életünkben!

Mi történik, ha felfakad a templom forrása a Krisztus Testében, a gyülekezetben és a Szentlélek templomában, az egyéni hívő életünkben? Három dolog egészen biztosan megtörténik.

Ahova eljut ez az élő víz, ami a Szentlélek uralmát jelenti, az a hely, az életünknek az a része, a kapcsolatainknak az a része, az ismerőseinknek azon tagjai meggyógyulnak! Ahová ez a víz bemegy, ott a halott sós víz megédesül és meggyógyul, és életre alkalmassá válik! Ez az első áldása a templom forrásának! A halottat megeleveníti és meggyógyítja a meddőt! Engedd be a templom forrását, a Szentlélek uralmát az életed halott területeire, engedd be a halott és terméketlen kapcsolataidba, a problémáidba, és meggyógyulnak azok a területek és azok a kapcsolatok!

A második dolog, ami történik, hogy ahol élet van, ott beindul a szaporodás és a növekedés is. A meggyógyult vizek tele lesznek halakkal és élőlényekkel, és nyüzsögni és szaporodni fognak bennük. És ehhez hasonlóan az összes olyan területen, ahová a templom forrása eljut, és amit meggyógyít, beindul a növekedés, a szaporodás, a megsokszorozódás, a mélyülés, az áldás!

És a harmadik, ami történik, hogy a templom forrása mentén mindenütt gyümölcsfák nőnek, amelyeknek erős gyökérzetük van, mindig zöldek és virulók, és folyamatosan, az év minden hónapjában és évszakában meghozzák a maguk gyümölcsseit. Tehát megjelenik a folyamatos gyümölcstermés is. Megterem a Lélek gyümölcse, megteremnek a bizonyágtételeink és szolgálataink gyümölcsei, és megteremnek a megtérés gyümölcsei. Minden fa meghozza a maga fajtája szerint való gyümölcsöt: a hívő élet újabb hívő életet gyümölcsoz, a gyülekezet pedig újabb gyülekezeteket hoz létre, és ez megy folyamatosan, mert a templomból felfakadó forrás a folyamatos gyümölcstermés idejét hozza el! Elhiszitek ezt? Próbáljátok ki!

7. A bűnbocsánat forrása – Zakariás 13:1-2

Azon a napon forrás fakad Dávid háza és Jeruzsálem lakói számára, hogy lemossa a vétket és a szennyet.

Ez a hetedik forrás. Isten fel akarja fakasztani a bűnbocsánat forrását is az életünkben. A gyülekezetnek olyan helyé kell válnia, mint egy fürdőszoba, ahol az ember megtisztul. Sok gyülekezetben ehelyett inkább bemocskolódik és leterhelődik az ember. De ahol a bűnbocsánat forrását kiássák, ott kikerül a szőnyeg alól még a sok évtizedes bűn és rendezetlenség is, ott felfakadnak a bocsánatkérések és a bocsánatadások, és elkezdnek gyógyulni a kapcsolatok. És a bűnbocsánat magával hozza a szabadulást is, ami a nyolcadik forrás.

8. A szabadulás forrása – Ézsaiás 12:2-3

Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Örvendezve fogtok vizet meríteni a szabadulás forrásából.

A szabadulás forrása felfakasztja a szabadítást az ellenségtől, a bűntől, a megkötözöttségektől, a félelemtől, a démoni erők rabságából! Isten szabadító Isten, és az az akarata, hogy a szabadulás forrása fakadjon fel minden gyülekezetben! A szabadulás mindig egy erő és egy hatalom megjelenésével és munkájával jár együtt, mert a szabaduláshoz felszabadító erő és hatalom kell! Ez pedig a Szentlélek ereje és hatalma, amely rendelkezésére áll mindenkinek, aki vállalja a tanúskodást, azaz az evangélium hirdetését, és betölti a nagy misszióparancsot. A szabadulás forrása mindig az evangélium hirdetésével van összekötve – de ahol hirdetik Jézus Krisztus evangéliuma, ott a szabadulás forrásai is felfakadnak! Mert Isten nem akarja, hogy lekorlátozva, börtönben éljünk, hanem azt akarja, hogy a Lélek szabadságában éljünk! Ma már nem elég, hogy csak beszélünk, a gyülekezeteknek meg kell tanulniuk kiásni a szabadítás forrásait is, hogy az evangélium ne csak szavakban, hanem a Lélek bizonyító erejével és szabadító hatalmával jelenjen meg minden ember előtt!

És még valamit észre kell vennünk ebben az igében. A szabadulás mindig együtt jár az örvendezéssel. Ahol valóságos szabadulás történt, ott valóságos az öröm és a boldogság is. Sok gyülekezetből és sok hívő ember életéből hiányzik az öröm. Fel kell tenni a kérdést: vajon nem azért nem valóságos és nem látható az örömünk, mert a szabadulásuk sem volt valóságos? Krisztus nem azért halt meg a kereszten, hogy nekünk legyen egy-egy jó napunk, amikor ellene tudunk állni a kísértéseknek! Ő nagyon is valóságosan megszabadított bennünket a bűn hatalmából, hogy ne legyen jellemző az életünkre a bűn! Hogy napról napra növekedhessünk a szentségben és az Istennek való rendelkezésre állásban. Ő valóságosan szabaddá tesz bennünket, gyökeres változásokat hoz, nem csak a felszínen végez időszaki javításokat az életünkben!

És ma erre a valóságos szabadításra van szüksége a világnak, nem a kisebb-nagyobb és gyakran csak elméleti renoválásokra. Ássátok ki a szabadítás forrásait, engedjétek, hogy tág teret kapjon Isten Szentlelke, és akkor lesznek bűnrendezések, gyógyulások, házassági helyreállások, szenvedélyekből való szabadulások – mert Isten megelégtíti azokat a szabadítás forrásából, akik Hozzá fordulnak.

9. A pozitív beszédek forrása – Példabeszédek 10:11

Életnek forrása az igaz ember szája - de a bűnösök szája erőszakot rejteget.

Az utolsó két forrás kicsit eltér az előzőektől, de nagyon fontos, mindennapokat érintő forrásokról van szó. Az első ilyen forrás a pozitív beszédek forrása, amikor a mi beszédünkön keresztül az Élet beszédei jönnek ki. Ezek az áldás beszédei, az áldás pedig mindig két dolgot jelent, először is jót és jól mondani másokról, vagyis bátorító, erősítő, vigasztaló beszédeket mondani; másodszer pedig üdvhozó erők felszabadítását a beszéden keresztül, ami imádságot, megvallást és az evangélium hirdetését jelenti.

A **Jakab** sokat ír a beszéd bűneiről és áldásairól, most csak a **3:9-11-et** idézem:

Ezzel áldjuk az Urat és Atyát, és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket: ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok. Testvéreim, nem kellene ennek így lennie. Vajon a forrás ugyanabból a nyílásból árasztja-e az édes és a keserű vizet?

Itt is ugyanarról van szó, mint a Példabeszédekben, hogy a beszédünk forrás, amelyből valami a felszínre tör. Vagy áldás vagy átok. Vagy az édes víz, vagy a halálos keserű víz. A negatív vagy a pozitív beszédek. A negatív beszédek a mindenféle káromlások, a hitetlenség beszédei, a kritizálás, a vádaskodás, a szeretetlenség beszédei. A pozitív beszédek pedig ezeknek az ellenkezője. Két igét hadd említsek itt, a **Filippi 4:8-at** és a **Kolossé 3:16-17:**

Ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe! – Vagyis arról gondolkodjatok, arról beszéljétek és azt tegyétek is!

A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsetek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek. Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.

Az igaz ember szájából ezeknek a beszédeknek a forrása fakad fel, és ez az Élet forrásává válik azokban, akik az ilyen beszédeket hallják.

10. A jó házasság forrása – Példabeszédek 5:15-18

A magad kútjából igyál vizet, és csörgedező vizet a magad forrásából! Ne folyjanak forrásaid az utcára, és patakjaid a terekre! Egyedül tiéd legyenek, ne oszd meg másokkal! Legyen forrásod áldott, és örülj ifjúkorodban elvett feleségednek.

Ez az utolsó forrás, amit konkrétan megemlít a Biblia, a jó házasság forrása. Hihetetlenül sokat számít az, hogy a keresztény házasságok és családok tiszták és erősek legyenek. A jó házasság a mindennapok forrásai, a szolgálatok forrásai és a misszió forrásai is! A jó házasság az élet kiteljesedését hozza el, és ahol egészségesek és boldogok a házasságok, ott egészségesek és boldogok lesznek a gyermekek is, a gyülekezetek is és a kapcsolatok is. Ahol viszont baj van a házasságokkal, ott a gyülekezet sem fog növekedni! Ez a forrás ugyanolyan fontos, mint bármelyik másik, mert ha baj van otthon, ha a házunk népét sem tudjuk vezetni, akkor Isten nem bíz ránk még másokat is.

A legtöbb itt felsorolt dologról a bibliaiskolában lesz még részletes tanítás. Isten forrásokat akar felfakasztani az életünkben, ezt a tízféle forrást egészen biztosan, és ne elégedjünk meg azzal, ha egy vagy két forrásunk van csak, a többi az ellenség kezén van vagy be van temetve, hanem foglaljuk vissza és tisztítsuk ki ezeket a forrásokat az életünkben és a gyülekezeteinkben! Barátaim, Isten népének újra meg kell tanulnia harcolni a kutakért!

Két fontos dologról kell még a forrásokkal kapcsolatban beszélünk. Az első egy nagyon kézenfekvő és nagyon fontos alapelv: **a növekedésünk mértéke mindig a rendelkezésünkre álló források mértékével arányos!** Lapozzunk most az **Ezékiel 31:3-14**-hez:

Nézd, Asszíria olyan volt, mint egy libánoni cédrus: szép ágú, árnyas lombú és magas növésű, a sűrű felhőkig ért a teteje. Vízről nőtt meg nagyra, a mélység vize tette magassá, ennek a tövéhez árasztotta folyóit mindenfelől, csak patakjait bocsátotta a mező többi fáihoz. Ezért lett magasabb növésű a mező többi fáinál: sok ága nőtt, és hosszú hajtásai lettek a sok víztől, mely feléje áradt. Ágain fészket rakott minden égi madár, hajtásai alatt fiadzott a mező minden vadja, s árnyékában lakott mindenféle nép. Szép volt nagyságával, hosszan kinyúló ágaival, mert gyökerei sok vizet kaptak. Nem volt hozzá fogható cédrus az Isten kertjében, a ciprusoknak sem voltak hozzá hasonló ágai, és a platánoknak sem voltak olyan hajtásai, mint neki: Isten kertjében egy fának sem volt hozzá hasonló szépsége. Széppé tettem őt dús lombú ágaival, irigykedett is rá Éden minden fája az Isten kertjében. Azért ezt mondja az én Uram, az ÚR: Mivel magasra nőtt, és teteje fölnyúlt a sűrű felhők közé, felfuvalkodott, mert magasra nőtt, a népek urának kezébe adtam: tegyen vele, amit akar. Bűne miatt taszítottam el. Kivágták az idegenek, ledöntötték a legkegyetlenebb népek. A hegyekre és a völgyekbe hullottak lombos ágai, hajtásai összetörve estek a földre, a patakmedrekbe. Árnyékából pedig elvonult a föld összes népe, és ott hagyta. Ledőlt törzsére rátelepedett minden égi madár, hajtásain ott tanyázott minden mezei vad. Azért ne nőjön túl magasra egy fa sem a víz mellett, ne nyújtsa tetejét a sűrű felhők közé! Ne bizakodjék el nagyságában senki, ha a víz táplálja, mert mindenki halálra jut, a föld mélyébe, azokkal az emberekkel, akik leszálltak a sírba.

Ebben a próféciában Asszíriáról van szó, és a folytatása miatt szokták ezt a próféta képet a Sátán bukására is alkalmazni, de mi most csak a forrásokkal kapcsolatos mondanivalójára figyeljünk.

Arról van itt szó, hogy Asszíria olyan, mint egy libanoni cédrus, mint egy hatalmas élő fa, amely annak köszönheti a nagyságát, azt, hogy a „sűrű felhőkig ért a teteje”, hogy a gyökereit folyók táplálták a mélyben, olyan föld alatti források és vizek, amelyeknek a nagyságát a leírás folyókhoz hasonlítja, és a többi fához viszont csak a patakok jutottak el. Ez a fa azért nőtt meg ilyen hatalmasra, mert a gyökereit folyónyi források táplálták. Tehát ebből azt az igazságot kell megtanulnunk, hogy amekkora forrásaidd vannak, akkorára fogsz nőni! Ha csak pataknyi, éppen csak csörgedező forrásaidd vannak, ha a források közül alig néhányat fakasztottál fel a gyökereidhez, ne csodálkozz, hogy nem fogsz nagyra nőni. De ha minden forrást felfakasztasz, ha bőven ömlenek a bűnbocsánat, az áldás, az élet, a gyógyulás, a pozitív beszédek forrásai, akkor nagyra fogsz nőni! De ez igaz az egyéni életre és a gyülekezeti életre egyaránt – csak akkorára nőhetsz, amekkora forrásaidd vannak. Ha csak tíz percet imádkozol naponta, akkor soha nem fogsz olyan nagyra nőni, mint például Sunday Adelaja pásztor kijevi gyülekezete, amely egy év alatt nőtt egy házi csoportból ezer tagúvá, és ma 25000 tagja van és 300 új gyülekezetet plántált – mert ők naponta 6 órát is imádkoznak. Napi hat órás imádkozással egészen máshová lehet felnőni! Ugyanerről beszél a vetés és aratás szellemi törvénye is: amennyit vetsz, annyit fogsz aratni.

Az utolsó fontos tanítás pedig a forrásokkal kapcsolatosan arról beszél, hogy a forrásvíz mindig élő, mindig friss, szemben a víztározókkal vagy a palackozott forrásvízzel. A **Jeremiás 2:13** ezt mondja:

Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását, elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet.

Amikor Isten népe megelegszik azzal, ami csak hasonlít a forráshoz, de nem élő víz, akkor mindig be fog szűkülni és ítéletet fog örökölni. Mi az élő víz, a forrás? Emlékeztek? A bennünk élő Szentlélek. És mi a repedezett falú víztározó? A Szentlélek nélküli üres vallásosság, az üres tradíciók, a felekezetiességbe vetett hit, a dogmák, a hiteltelen kereszténység. Amikor már csak arról tudunk beszélni, hogy milyen ébredések voltak száz éve, ötven éve vagy húsz éve. Kinn vannak a régi tablók az imaházaink falain, de nincsenek bemerítkezőink. Amikor megy a múltidézés, az emlékezés, de nincs élet, nincsenek mai megtérések. És nézzétek meg, hogy repedezik a tradicionális és formális vallásosság ma a világban, mindegy, hogy népegyházi vagy evangéliumi szinten! Mert nem csak a népegyházaknak vannak repedezett falú víztározói, vannak nekünk is, a baptistáknak, a pünkösdieknek, a karizmatikusoknak is bőven! Nézzétek meg egy vallási félórát a tévében, nyissatok ki egy egyházi folyóiratot! Sokszor csak ezeket a repedt és üres kutakat látjuk, amiben vannak szép szlogenek és emlékek, de nincs élő víz! Nézzétek meg, a legtöbb egyházban az intézmények élnek, de a gyülekezetekből hiányzik a tartalom, a lényeg, hiányoznak a gyümölcsök, a valóságos és mérhető növekedés, a prosperitás, mert hiányzik belőlük maga Isten! Már nem élő forrásvizet adnak ott, hanem áporodott, dohos és langyos lét, ami már a szomjat sem oltja, és gyógyulást sem hoz. Mint a napon kinnfelejtett ásványvíz, amelyből kimegy a szénsav, felmelegszik, és amikor valaki belekortyol, mert felfrissülésre vágyik, akkor csak undorodva köpi ki. Figyeljétek, ez is bibliai kép! Lapozzunk a **Jelenések 3:15-16-hoz**. A laodiceai gyülekezetről van itt szó:

Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.

Tudjátok mi volt a baj itt Laodiceában? Hogy miért volt langyos ez a gyülekezet?

Laodicea városa olyan helyre épült, ahol nem volt forrásvíz, ami az ókori világban egy város számára létszükséglet volt. Az alapítók nem arra figyeltek, hogy olyan helyre tegyék a város alapkövét, ahol élő források vannak, pedig az ókorban egy város alapításánál ez volt az elsődleges szempont. Nekik csak a kereskedelmi és gazdasági szempontok voltak fontosak. Oda építkeztek, ahol emberileg hasznot és gazdagságot reméltek. Persze teljesen nem voltak ostobák, ezért körbenéztek a környéken, és felfedezték, hogy Laodiceától északra, 10 km-re feküdt Hierapolisz, ahol forró termálforrás volt. Laodicea lakói tehát építettek egy kővezetéket, és elvezették a forró gyógyvizet saját maguknak is. Csakhogy a távolság ahhoz már túl nagy volt, hogy a víz forró maradjon, és így mire Laodiceába ért, langyossá vált, és nem volt jó arra, hogy gyógyítson. Szinte ugyanolyan távolságra délre feküdt Kolossé, ahol kitűnő ivóvízforrás fakadt. Ide is építettek egy kővezetéket, és elvezetették a hideg, friss vizet saját városukba. Csakhogy ez a távolság a hideg vizet felmelegítette az amúgy is meleg éghajlaton, és a hidegből megint csak langyos lett, mire a városba ért, és nem volt jó arra, hogy igyanak belőle. Ha a víz forró, akkor gyógyítani tud, ha hideg, tud szomjat oltani – de ha langyos, akkor nem jó semmire! Ennek a városnak és az ilyen keresztyéneknek az a nagy tévedésük, sőt bűnük, hogy életük alapját nem a forrásoknál fektették le, hanem ott, ahol pozíciót, gazdagságot, sikert reméltek. Megpróbálták a forrásoktól távol, vezetékes kapcsolatban élni. Csakhogy Istennek az ilyen kapcsolat soha nem kedves! És a vezetékes vízből soha nem fog élet fakadni! A kővezetékek, a víztározók, a vallásos élmények, a konzerv bizonyágtételek és igei üzenetek soha nem fognak megeleveníteni senkit! Az élő víz, az élet mindig a forrásoknál található!

Barátaim, áttekintettük az egész Bibliát Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig. Remélem meggyőző volt Isten igéje, amely most harcba szólít bennünket a forrásokért. Itt az ideje annak, hogy Isten forrásait visszafoglaljuk az ellenségtől, kitisztítsuk, hogy felfakadhassanak az üdvhozó és az áldást hozó források minden hívő ember és a gyülekezetek életében is! És tudjátok, mi történik, ha felfakadnak ezek a források? Ha iszunk az élő vízből? Ez lesz ma az utolsó ige – **János 4. részéhez** lapozzunk, amikor Jézus találkozik a samáriai asszonnyal Jákób kútjánál. Jézus ezt mondja ennek az asszonynak:

„Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” Az asszony erre ezt mondta: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni”...

Miről beszél itt Jézus? Saját magáról! Benne nyílik meg az örök élet forrása, amely minden szomjúságot megelégit. Erről már volt szó. De mi történik, ha valaki iszik ebből a forrásból? Jézus így folytatja:

Eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” Az asszony így felelt: „Tudom, hogy eljön a Messiás, akít Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent.” Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok az, aki veled beszélek.” Tanítványai éppen ekkor jöttek meg, és csodálkoztak azon, hogy asszonnal beszél, de mégsem mondta egyikük sem: „Mit akarsz, vagy mit beszélsz vele?” Az asszony pedig otthagya korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: „Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ez-e a Krisztus?” Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.

FigyeljeteK: ha valaki iszik az örök élet forrásából, annak mindig lesz két nagyon valóságos következménye. Az egyik, hogy az ilyen ember megtanulja lélekben és igazságban imádni az Atyát. Ha felfakadnak a források egy ember életében vagy a gyülekezetben, akkor felfakad az imádat is! A másik pedig, hogy ez az asszony azonnal indul, és elkezd evangélizálni: „gyertek a Krisztushoz!” Az egész várost bemozdítja. Mert akinek az életében felfakadnak a mennyei források, annak felfakad a bizonyágtétel is a száján, és az elkezd beszélni arról a forrásról, ami őt is megelégitette. A Sátán nagyon sok emberben dugaszolta be a bizonyágtétel és az evangéliumhirdetés forrását. De ha te ittál, akkor beszélned kell a forrásról! És ez az asszony azonnal evangélizál. A források felfakadása mindig együtt jár azzal, hogy az emberek mozdulnak utánad. A források felfakadása soha nem marad következmények, még hozzá mennyei és üdvözítő következmények nélkül. Így ha a források felfakadnak, akkor végre betölthetjük a küldetésünket, és aki megelégedett, az másokat is meg tud elégiteni.